

Sygn. akt V GC 267/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 września 2016 roku

Sąd Rejonowy w Ostrołęce V Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marianna Grzyb

Protokolant : st. sekr. sądowy Monika Trzeciak

po rozpoznaniu w dniu 13 września 2016 roku w Ostrołęce

na rozprawie sprawy z powództwa

(...) Sp. z o.o. w O. (nr KRS (...))

przeciwko

(...) Sp. z o.o. w G. (nr KRS (...))

o zapłatę 2 569,53 zł

orzeka:

1. zasądza od pozwanej (...) Sp. z o.o. w G. na rzecz powódki (...) Sp. z o.o. w O. kwotę 2 569,53 zł (dwa tysiące pięćset sześćdziesiąt dziewięć złotych pięćdziesiąt trzy grosze) z ustawowymi odsetkami od dnia 17.11.2014 roku do dnia 31.12.2015 roku i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01.01.2016 roku do dnia zapłaty;
2. tytułem zwrotu kosztów procesu zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 717,00 zł, w tym kwotę 600,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

SSR Marianna Grzyb

UZASADNIENIE

Powódka (...) Sp. z o.o. w O., w pozwie skierowanym przeciwko (...) Sp. z o.o. w G., wniosła o zasądzenie od pozwanej na jej rzecz kwoty 2569,53 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 17.11.2014 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów postępowania wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania pozwu powódka podała, że na zlecenie pozwanej wykonała usługę spedycyjną na trasie [PL] G. – (...) A., za co wystawiła fakturę VAT nr (...) z dnia 29.09.2014 r. na kwotę 2569,53 zł. Powódka sama nie wykonała przewozu, lecz zleciła jej wykonanie. Pozwana za wykonaną usługę, pomimo monitów telefonicznych i ostatecznego przedsądowego wezwania do zapłaty, nie zapłaciła.

Dnia 19 marca 2015 r. Sąd Rejonowy w Ostrołęce V Wydział Gospodarczy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwana w ustawowym terminie wniosła sprzeciw od wydanego nakazu zapłaty, a w nim o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwana podniosła, że strony nie dokonały żadnych postanowień w przedmiocie uiszczenia należności wynikającej z usługi spedycyjnej, gdyż te miały zostać dokonane dopiero po wykonaniu zobowiązania i dostarczenia towaru do miejsca przeznaczenia. Jednocześnie faktura wystawiona przez powódkę nigdy nie została pozwanej dostarczona. Pozwana nie zaprzeczyła, że zleciła przewóz towaru, jak również, że towar został dostarczony do miejsca przeznaczenia. Natomiast wskazała, że towar został dostarczony w stanie uszkodzonym. Jednocześnie pozwana za każdym razem, kiedy zostały ujawnione jakiegokolwiek uszkodzenia w transportowanym towarze informowała powódkę o zaistniałych uchybieniach zastrzegając, iż w wypadku zgłoszenia przez kontrahentów reklamacji zostanie on obciążony całością wynikających z jej obsługi kosztów. Nienależyte wykonanie zlecenia przez powódkę skutkowało odmową zapłaty wynagrodzenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25.09.2014 r. strony zawarły umowę – spedycyjne zlecenie transportowe, w której określono, że załadunek towaru ma się odbyć w dniu 26.09.2014 r. w Zakładzie Produkcyjnym (...) Sp. z o.o. w miejscowości (...). Rozładunek miał się odbyć w A. w Austrii. W opisie towaru podano: 1 paleta o wymiarach 300 cm x 70 cm (szkło) oraz 1 paleta o wymiarach 600 cm x 80 cm (profile aluminiowe), łączna waga – 1000 kg. Cenę usługi uzgodniono na kwotę 500 euro netto.

(dowód: umowa – spedycyjne zlecenie transportowe – k. 18, zeznania świadka A. K. - CD)

Powódka zleciła wykonanie przedmiotowego transportu podwykonawcy – (...) D. R..

(dowód: zlecenie spedycyjne nr (...) – k. 19, zeznania świadka A. K. - CD)

Przedmiotowy towar został przewieziony i odebrany w miejscu rozładunku, zgodnie ze zleceniem pozwanej.

(bezsporne)

W dniu 29 września 2014 r. powódka wystawił pozwanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 2569,53 zł brutto z terminem zapłaty do 14 listopada 2014 r.

(dowód: kserokopia faktury VAT nr (...) – k. 16)

Zarówno przed upływem terminu płatności w/w faktury, jak również po tym terminie powódka podejmowała próby kontaktowania się z pozwaną, za pośrednictwem firmy zewnętrznej (...), w celu potwierdzenia prawidłowości wykonanej usługi i wyjaśnienia ewentualnych zastrzeżeń. Pozwana przez długi czas nie podejmowała żadnych rozmów z (...), nie odbierała od niej telefonów, nie odpowiadała na wiadomości e-mail. We wtorek, 25.11.2014 r., J. H., działająca w imieniu (...), otrzymała z adresu e-mail: (...) wiadomość od pozwanej, iż otrzymała ona fakturę VAT nr (...) i uści ją do końca tygodnia. Jednocześnie pozwana podała, że życzy sobie, aby wszelką korespondencję kierować na w/w adres e-mail, bądź na adres (...)

(Dowód: raport szczegółowy o stanie zlecenia nr (...) – k. 22-24, zeznania świadka G. M. - CD)

Wobec nieuregulowania należności przez pozwaną pismem z dnia 06.02.2015 r. powódka wezwała stronę pozwaną do zapłaty kwoty 2569,53 zł wraz z ustawowymi odsetkami za zwłokę.

(Dowód: kserokopia wezwania do zapłaty – k. 25, kserokopia potwierdzenia nadania – k. 25 v)

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie powoda zasługuje na uwzględnienie w całości na podstawie art. 774 k.c., który stanowi, że przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy.

Wynagrodzenie za usługę przewozową (zwane przewoźnym) należy do istotnych elementów umowy. Cel, którego osiągnięcie strony mają na uwadze, to przemieszczenie osób lub rzeczy z jednego miejsca na inne. Chodzi o działanie przewoźnika, którego skutkiem ma być efekt końcowy określony w umowie.

Poza sporem w przedmiotowej sprawie jest okoliczność, że pozwana zleciła powódce przewóz towaru i usługa ta została przez powódkę wykonana, tzn. towar został dostarczony przez nią do miejsca przeznaczenia w A. w Austrii, a tam został odebrany.

Pozwana podniosła natomiast, że towar podczas transportu został uszkodzony, za co powódka ponosi odpowiedzialność. Ponadto, wg pozwanej, strony nie uczyniły żadnych postanowień w przedmiocie uiszczenia należności wynikającej z usługi spedycyjnej, gdyż miały one zostać uzgodnione dopiero po wykonaniu zobowiązania i dostarczeniu towaru do miejsca przeznaczenia. Pozwana wskazała, że faktura VAT nr (...) nigdy nie została jej dostarczona.

Wskazać jednak należy, że pozwana nie przedstawiła żadnych dowodów na poparcie powyższych twierdzeń.

Zgodnie zaś z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

W myśl art. 232 k.p.c. strony obowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 listopada 2007 r. w sprawie II CSK 293/07 wskazał, iż „stosownie do art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu rozumieć należy z jednej strony jako obarczenie strony procesowym obowiązkiem przekonania sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a drugiej konsekwencjami poniesienia realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności. Tą konsekwencją jest zazwyczaj niekorzystny dla strony wynik procesu.”

Zdaniem Sądu Rejonowego powódka wykazała zarówno dokumentami, jak również dowodami z zeznań świadków, zasadność roszczenia objętego żądaniem pozwu. Na umowie – spedycyjnym zleceniu transportowym, zostały określone: miejsce załadunku, miejsce rozładunku, opis towaru, a także, wbrew twierdzeniom strony pozwanej, uzgodniona cena usługi (500 euro netto) oraz sposób i termin zapłaty (przelew – 14 dni). Jednocześnie zleceniodawca upoważnił powódkę do wystawienia faktury VAT bez podpisu odbiorcy. Na powyższym zleceniu widnieją dwie pieczęcie pozwanej oraz dwie pieczęcie i podpisy prokurenta pozwanej, A. R., będącej współnikiem (...) Sp. z o.o. w G.. Dlatego też pozwana nie może podnosić, iż brak jej podpisu na przedmiotowej fakturze świadczy o tym, że pozwana jej nie otrzymała. O fakcie, że pozwana otrzymała fakturę świadczy wiadomość e-mail, wysłana z adresu (...) w której pozwana potwierdziła jej odbiór, jak również chęć jej uregulowania. Ponadto twierdzenia pozwanej, że strony nie uczyniły żadnych postanowień w przedmiocie uiszczenia należności wynikającej z usługi spedycyjnej, gdyż te miały zostać uzgodnione dopiero po wykonaniu usługi, również stoją w sprzeczności z zapisami powyższego zlecenia transportowego. W ocenie Sądu są one wręcz infantylne i obliczone jedynie na przedłużenie postępowania sądowego. Jest bowiem nieprawdopodobne, aby jakiegokolwiek przedsiębiorstwo godziło się na uzgadnianie postanowień odnośnie zapłaty za usługę dopiero po jej wykonaniu. Zwłaszcza, że powódka została wpisana do Krajowego Rejestru Sądowego w dniu 29.01.2002 r., a więc ma już wieloletnie doświadczenie w zawieraniu tego typu umów.

Ponadto, jak już wcześniej wspomniano, pozwana podniosła, że podczas transportu przedmiotowy towar został uszkodzony, o czym powódka została poinformowana. Jednakże zarówno na umowie – spedycyjnym zleceniu transportowym, jak również na dokumencie CMR nie ma żadnej wzmianki o tym fakcie. Przeczą temu również zeznania świadków G. M. i A. K., którym Sąd dał wiarę w całości. W ocenie Sądu świadkowie Ci zeznali to, co rzeczywiście było im wiadomo. Sąd nie dopatrywał się w nich cech złośliwości, czy mówienia o faktach nieistniejących. Zeznania tych świadków są logiczne, rzeczowe, spójne oraz znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie, a ponadto korespondują wzajemnie ze sobą. Brak podstaw do uznania, że świadkowie w sposób świadomy zatajali prawdę, czy przeinaczali fakty. Jednocześnie, jak już wyżej wskazano, strona pozwana nie przedstawiła żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń. Zważyć należy, że obie strony są przedsiębiorcami i powinny zadbać o własne interesy. Zatem pozwana powinna dochować należytej staranności

i udokumentować fakt zgłoszenia powódce wszelkich nieprawidłowości w postaci uszkodzenia towaru, czy też nie otrzymania faktury, po otrzymaniu ostatecznego wezwania do zapłaty.

Dlatego też Sąd na podstawie art. 774 k.c. zasądził kwotę 2569,53 zł.

Pozwana dopuściła się zwłoki w zapłacie, a zatem powódce na podstawie art. 481 k.c. należą się odsetki ustawowe od kwoty 2569,53 zł za okres od dnia 17.11.2014 r. do dnia 31.12.2015 r. oraz ustawowe odsetki za opóźnienie od dnia 01.01.2016 r. do dnia zapłaty.

Koszty postępowania powinna ponieść w całości na podstawie art. 98 k.p.c. przegrywająca proces pozwana (...) Sp. z o.o. w G.. Zgodnie z powołanym przepisem strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Przepis ten wyraża jedną z dwóch podstawowych zasad dotyczących rozstrzygnięcia o kosztach procesu, tj. zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, zgodnie z którą strona przegrywająca (merytorycznie albo formalnie i niezależnie od tego czy ponosi winę w prowadzeniu procesu) zobowiązana jest zwrócić swemu przeciwnikowi poniesione przez niego koszty procesu (por. m.in. uchwała składu siedmiu sędziów SN – zasada prawna z dnia 23.06.1951 r. – C 67/51, OSN(C) 1951, nr 3, poz. 63; orzeczenie SN z dnia 27.08.1962 r. – II CZ 103/62, OSNC 1963, nr 7-8, poz. 171; postanowienie SN z dnia 10.09.1963 r. I CZ97/63, OSNC 1964, nr 4, poz. 85).

Z powyższych przyczyn orzeczono jak w sentencji.

SSR Marianna Grzyb